

hvorimod Overlægen har tilraadet hende at søge lettere Beskæftigelse ved husligt Arbejde.

I en over Andragendet afgiven Erklæring af 8. September 1923 oplyser Sindssygehospitalet i Nykøbing Sj., at Frøken Eyber, der, som ovenfor nævnt, blev ansat den 1. Marts 1922, efter kort Tids Tjeneste om Dagen gik over i Nat-tjeneste og derefter stadig var Natvagt paa Afdelinger for urolige Kvindepatienter, indtil hun den 1. April 1927 fratraadte sin Plads paa Hospitalet efter egen Ansøgning. Hospitalet udtaler følgende med Hensyn til Sygeplejerskens tjenstlige Forhold paa Hospitalet: „Naar Frøken Eyber blev forsat fra Dag- til Nattjeneste, beroede dette paa de Vanskeligheder, der hurtigt udviklede sig i Samarbejdet mellem hende og hendes Kolleger, og der vides da heller ikke fra Frøken Eybers Side at være udtalt noget Ønske om at komme i Dagtjeneste igen. Hvad selve hendes Tjeneste angaar, tør det ikke nægtes, at hun i Virkeligheden har næret Interesse for sit Arbejde, og enkelte Patienter gjorde hun sig utvivlsomt afholdt af, men hendes Væsen overfor Patienterne synes at have haft en ret lunefuld Karakter, og adskillige Gange blev der af Patienter klaget over haard Behandling fra hendes Side, hvilke Klagers Berettigelse dog ikke lod sig bestemt godtgøre paa Grund af vedkommende Patienters mere eller mindre uklare Sinds-tilstand. Da saadanne Klager imidlertid gentog sig paa de forskellige Afdelinger, hvor Frøken Eyber gjorde Tjeneste, var man ved flere Lejligheder betænkt paa at afskedige hende, men da intet bestemt Bevis fandtes mod hende, undlod man dog dette, ogsaa af Hensyn til de vanskelige Forhold, dette vilde medføre for hende. Gentagne Gange var hun desuden sigtet for at have sovet under sin Tjeneste, men heller ikke dette lod sig bevise, indtil det endelig kom frem, at en Plejerske, der havde Nattevagt sammen med hende, havde paataget sig at vække hende, hver Gang Natoverplejersken hørtes, hvilket Forhold indrømmedes af Frøken Eyber selv. Dette gav Anledning til hendes Flytning til en anden Afdeling, men da hun efter nogle Maanedes Tjeneste der en Nat fandtes fast sovende af Natoverplejersken, gaves der hende Valget mellem selv at søge sin Afsked eller at blive indstillet til Afsked, og hun foretrak da det første.“

Af en fra Hospitalet indhentet Erklæring fra Funktionærlægen ved Hospitalet fremgaar det, at Sygeplejersken under sin Tjeneste paa Hospitalet flere Gange har været sygemeldt. Frk. Eyber har saaledes i 1923 været behandlet paa Rigshospitalet bl. a. for Nervesvækkelse, i Vinteren 1924—25 for Bronchitis, og i 1926 har hun søgt Øjenspecialist i Roskilde.

Funktionærlægen udtaler, at Frk. Eyber desuden jævnlig har indfundet sig i Lægens Konsultation dels paa Grund af sin Øjenlidelse, dels fordi hun hyppigt led af Hovedpine; i den sidste Tid af Opholdet paa Hospitalet begyndte hun desuden at klage over Ischias-lignende Symptomer samtidig med, at hun angav at være deprimeret og at lide af Søvnløshed. Det tilføjes i Erklæringen, at Lægen nærmest havde Indtryk af, hendes Depression væsentligst beroede paa, at hendes Stilling paa Hospitalet efterhaanden var blevet noget uholdbar.

Sagen har derefter været forelagt Sundhedsstyrelsen, der i Skrivelse af 12. Oktober f. A. har udtalt, at den efter det af Overlægen i Sagen oplyste maa finde Sygeplejerskens Afskedigelse uden Pension vel begrundet, og at der efter Sundhedsstyrelsens Formening, da hendes mulige Svagelighed ikke kan afgive nogen Berettigelse for hende til, som sket, gentagne Gange paa den alvorligste Maade at forsømme sin Pligt og heller ikke tidligere af hende synes paaberaabt som Undskyldning herfor, ikke findes tilstrækkelig Anledning til nu at søge hende tillagt nogen Pension, hvilket, i Fald det skulde ske, formentlig maatte gennemføres som en Understøttelse med særlig Hjemmel paa Finansloven.

Endelig har Finansministeriet i en den 16. November f. A. dateret Skrivelse udtalt, at Finansministeriet, da det ikke ses at være tilkendegivet Frk. Eyber, at hun var berettiget til at faa Rigtigheden af de mod hende fremsatte Sigtelser for tjenstlige Forseelser undersøgt gennem Afholdelse af det i Tjenestemandslovens § 18 foreskrevne Forhør, og da det efter de i Sagen foreliggende Oplysninger efter Finansministeriets Formening ikke kan betragtes som tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Tjenesteforseelser af en saadan Grad, at der ikke efter den hidtil fulgte Anvendelse af Bestemmelsen i Tjenestemandslovens § 61 vilde kunne være tillagt hende en *nedsat* Pension, skal fore-